

РЕШЕНИЕ

№ 1318

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 27.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4704** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалбата на К. К. Т. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0072171/28.09.2018 година, издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., с което е наложена следната обезпечителна мярка, а именно: „Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление“, находящи се в ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА за сумата от 8 949,19 лв., потвърдено с Решение № ПИ-18/21.01.2019г. на директора на ТД на НАП С.. Твърди, че така постановеното решение на директора на ТД на НАП-С. е незаконосъобразно и моли същото да бъде отменено. Прави възражение за изтекла абсолютна погасителна давност за задълженията по изпълнително дело № 22030007931/2003г.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява, с писмено изразява становище поддържа жалбата.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП С. чрез процесуален представител юрк.Б., оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

В АДВ, чийто правопреемник е ТД на НАП С., е образувано изпълнително дело № 22030007931/2003г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания на К. К. Т. по НП № 10-143/16.08.2002г. на Дирекция „О.“ – К., за глоба в размер на 500 лева. Представено е Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С-7931/19.05.2003г. за заплащане на задължението, за което няма доказателства за начина и датата на връчването му.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 007931/2003/096562/26.01.2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, по ИД № 7931/2003г. са присъединени публични задължения в общ размер 4 749.18 лв., от които главница в размер на 3 350.13 лв., лихви в размер на 1 349.05 лв., нелихвоносна част 50 лева.

На 29.09.2015г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № 007931/2003/096567/29.09.2015г. на публичен изпълнител, с което са присъединени в изпълнителното производство вземания в размер 20.00 лв. Според него публичните задължения на Т. възлизат на : главница в размер на 3 350.13 лв., лихви в размер на 1 520.21 лв. /към 29.09.2015г./, нелихвоносна част 790 лева.

На 28.09.2018 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК са издадени процесното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022- 0072171/28.09.2018 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] за сумата от 8 949.19 лв. и постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0072168/28.09.2018 г., с което е наложен запор върху две МПС, подробно обективирани е същото, с балансова стойност 0.00 лв.

Гореописаните постановления са връчени на К. Т. на 04.01.2019 г., видно от приложената пощенска разписка.

Изпратено е запорно съобщение с изх. № С180022-122-0012969/28.09.2018 г. до Столична дирекция на вътрешните работи, р-н В. и е получен отговор, че запорът върху превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] е наложен с дата 03.10.2018 г.

Изпратено е и запорно съобщение до „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ с изх. № С180022-003-01-66257/28.09.2018г, на което е получен отговор с изх. № 230-ОПЗ/180082567/02.10.2018 г. от търговската банка, че запорът е наложен.

На 08.01.2019 г., К. К. Т. е депозирал молба до публичен изпълнител с вх. № 94-К-10/08.01.2019г., с която е направено възражение за изтекла давност на публични задължения по ИД № 22030007931/2003 г.

Във връзка с подадената молба от страна на публичния изпълнител при ТД на НАП С. и във връзка с разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК са издадени разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. № С190022-035-0049052/11.01.2019г., с което съобразно чл. 173, ал. 2 от ДОПК, са отписани като погасени по давност, публични задължения в общ размер 210.84 лв. и рРазпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. № С190022-035-0201123/14.01.2019г., с което на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 във връзка с чл. 168, т. 3 от ДОПК частично е прекратено производството по ИД по отношение на публични задължения в размер 1 627.76 лв.

С Постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. №

С190022-193-0000012/14.01.2019г. на публичен изпълнител е отменен частично запорът, наложен с ПНОМ изх. № С180022-022- 0072171/28.09.2018 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в търговска банка О. за сумата от 1 627.76 лв. Запорът остава в сила за сума в размер на 7 321.43 лв.

С Решение № ПИ-18/21.01.2019г.на директора на ТД на НАП С. е оставена без разглеждане жалба вх. № 94-К-9/08.01.2019г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0072171/28.09.2018г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. в частта на направеното възражение за изтекла погасителна давност за задължения по изпълнително дело № 22030007931/2003г. за период до 2011г., отписани поради изтекла погасителна давност с Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С190022-035-0049052/11.01.2019г. и Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С190022-035-0201123/14.01.2019г., като недопустима поради липса на правен интерес, и е оставена без уважение жалба вх. № 94-К-9/08.01.2019г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0072171/28.09.2018г., в останалата ѝ част, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на спора по настоящото дело са законосъобразността на решението на директора на ТД на НАП- С. и наложените обезпечения с потвърденото от него постановление.

При така установеното от фактическа страна при извършената проверка за допустимост на жалбата, настоящата инстанция намира, че жалбата е допустима, подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд и в законоустановения срок, посочен в чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело № 22030007931/2003 г. по описа на АДВ с правоприменик НАП срещу К. К. Т. за събиране на изискуеми публични задължения по НП № 10-143/16.08.2002г. на Дирекция „О.“ – К., за глоба в размер на 500 лева, във връзка с което до лицето е изпратено и съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С -7931/19.05.2003г.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 007931/2003/ 096562/26.01.2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, по ИД № 7931/2003г. са присъединени публични задължения в общ размер 4 749.18 лв., от които главница в размер на 3 350.13 лв., лихви в размер на 1 349.05 лв., нелихвоносна част 50 лева.

На 29.09.2015г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №007931/2003/096567/29.09.2015г. на публичен изпълнител, с което са присъединени в изпълнителното производство вземания в размер 20.00 лв. Според него публичните задължения на Т. възлизат на : главница в размер на 3 350.13 лв., лихви в размер на 1 520.21 лв.

С цел обезпечаване на публичното вземане на държавата към К. К. Т., публичният

изпълнител с ПНОМ № С180022-022-0072171/28.09.2018г., е наложил оспорваната в настоящото производство обезпечителна мярка.

Правилно и законосъобразно решаващият орган е оставил без разглеждане жалбата срещу процесното ПНОМ, в частта на направеното възражение за изтекла погасителна давност за задължения по изпълнително дело № 22030007931/2003 г. за период до 2011 г.. отписани поради изтекла давност с Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С190022-035-0049052/11.01.2019 г. и Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С190022-035-0201123/14.01.2019 г. и е потвърдил обжалваното пред него Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С180022-022-00721711/28.09.2018г.

Съобразил е, че в случая са налице предвидените в ДОПК основания за налагане на обезпечителни мерки. Едновременно с това, липсват данни за погасяване на задълженията от жалбоподателката или за обезпечаване на същото по друг начин. Тези обстоятелства обосновават извода за затруднено събиране на дължимите суми без предприетите действия по обезпечаването.

На следващо място, не са налице основанията на чл. 197, ал. 3 от ДОПК чл. 197, ал. 3 от ДОПК за отмяна на така определената обезпечителна мярка от съда. По делото не са ангажирани доказателства от страна на жалбоподателката, в случая длъжника, че същият може да представи обезпечение на дълга си в пари, в безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От една страна, длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, наложените обезпечителни мерки са съобразени с размера на установеното и изискуемо вземане, дължимо от К. К. Т., така че наложените обезпечителни мерки да не препятстват и затрудняват дейността на данъчния субект.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК на обезпечение подлежат -установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198. ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. В тази връзка следва да отбележим, че разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК касае публичните вземания на държавата към К. К. Т. т. е. вземането да е изискуемо и ликвидно.

В ДОПК изрично е регламентирано, че налагането на заповест се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение (арг. от чл. 200 от ДОПК). т. е. заповестното съобщение е въз основа на постановлението, но същото има уведомителен характер, видно и от самото му наименование, като не представлява отделен акт годен за обжалване, поради което предмет на настоящото производство е постановлението.

Органът по принудително изпълнение е наложил „Заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление“, находящи се в ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА на К. К. Т. на основание чл. 200 и чл. 202, вр. чл.195, ал.1-3 от ДОПК.

В хода на делото е представено разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК с изх. №С190022-035-0049052/11.01.2019г., с което съобразно чл. 173, ал. 2 от ДОПК, са отписани като погасени по давност, публични задължения в общ размер 210.84 лв. и разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително

изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК с изх. № С190022-035-0201123/14.01.2019г., с което на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 във връзка с чл. 168, т. 3 от ДОПК частично е прекратено производството по ИД по отношение на публични задължения в размер 1 627.76 лв. поради изтекла погасителна давност, но за останалата част от задължението, предвид изложеното по-горе, съдът намира, че публичният изпълнител напълно законосъобразно е наложил оспорваната с ПНОМ обезпечителна мярка

Що се касае до спорният въпрос в настоящото производство относно правилното приложение на погасителната давност, което също е предметът на спора делото, съдът намира следното:

Погасителната давност е институт, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездействия, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Като правна последица от действието на нормите за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими, и могат да бъдат платени доброволно (чл. 174 ДОПК) или да бъдат прихванати.

Давността не се прилага служебно, а само по направено възражение от длъжника. В случая жалбоподателят е направил възражение за изтекла погасителна давност на 08.01.2019г. - след издаване на процесното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С 180022-022- 0072171/28.09.2018г. Възражението е прието за частично основателно, като публичният изпълнител при ТД на НАП С. е погасил публични задължения общо в размер на 1 627.76 лева поради изтекла погасителна давност с цитираните по-горе Разпореждане изх. № С190022-035-0049052/11.01.2019г. и Разпореждане изх. № С190022-035-0201123/14.01.2019г.

В конкретния случай публичният изпълнител е отказал отписване поради изтекла давност на процесните публични задължения, мотивиран от предприетите действия по обезпечаване, с които е прекъсната давността, като се е позовал на издадените през 2018 г. ПНОМ. Видно от приложените по преписката доказателства непогасените публични задължения са за данъчни периоди от 2012 година насам. Съгласно разпоредбата на чл.171, ал. 1 от ДОПК погасителната давността за задълженията, декларирани през 2013 г., е започнала да тече на 01.01.2014 г. и би изтекла на 01.01.2019 г. Следва да се подчертае, че към настоящия момент, с оглед издадените ПНОМ № С180022-022-0072168/28.09.2018 г. и ПНОМ № С180022-022-0072171/28.09.2018 г. и изпратените заповрни съобщения във връзка с тях, същата е спряна по аргумент на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК преди изтичане на 5-годишния давностен срок.

Законодателят ясно е посочил правилата и изискванията по отношение на обезпечителното производство в глава 24 от ДОПК. На основание чл. 200 от ДОПК налагането на заповр се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение, а според чл. 202, ал. 1, изр. 1-во от ДОПК заповрът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповрно съобщение на банките, а съгласно чл. 201, ал. 3 от ДОПК, когато заповрът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения заповр се изпраща до органите на Министерството

на вътрешните работи, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Следователно налагането на запор представлява сложен фактически състав, за осъществяването на който са необходими поредица от действия. Съдът намира, че фактическият състав е осъществен и в конкретният случай запор безспорно е наложен.

Като е стигнал до тези правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна. Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. Т. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0072171/28.09.2018 година, издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., с което е наложен запор върху две МПС, потвърдено с Решение № ПИ-18/21.01.2019г. на директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА К. К. Т. с [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. “Б“, ет.1, да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ :